LIBRIS | We know books

MARIO
PUZO

NAȘUL

LIBRIS | We know books

Capitolul 1

Amerigo Bonasera stătea în sala numărul trei a Tribunalului din New York, așteptând să i se facă dreptate; să se răzbune pe cei care o maltrataseră cu atâta cruzime pe fiica lui, încercând s-o dezonoreze.

Judecătorul, un bărbat cu trăsături neînchipuit de aspre, își suflecă mânecile robei negre, ca și cum s-ar fi pregătit să aplice o corecție celor doi tineri din boxa acuzaților. Pe chipul său împietrit se citea un dispreț suveran. Totuși, atitudinea lui avea ceva fals, pe care Amerigo îl simțea, fără a putea spune cu precizie ce anume.

– V-ați purtat ca ultimii degenerați, zise cu glas răstit judecătorul.

Da, da! își spuse în gând Amerigo Bonasera. Animale. Bestii. Cei doi tineri cu părul lucios, tuns scurt, cu chipurile agreabile și senine, pe care afișaseră o expresie de umilință și remușcare, își plecară spășiți capetele.

– V-ați comportat ca fiarele sălbatice din junglă, continuă judecătorul. Aveți noroc că n-ați molestat-o sexual pe sărmana fată, altfel v-aș fi trimis după gratii pentru douăzeci de ani.

Judecătorul tăcu și ochii lui ascunși sub sprâncenele stufoase sclipiră cu șiretenie în direcția chipului palid al lui Amerigo Bonasera, apoi se opriră asupra teancului de rapoarte

de supraveghere judiciară din fața lui. Se încruntă și ridică din umeri, de parcă s-ar fi lăsat convins în ciuda voinței sale. Apoi vorbi din nou:

– Dar pentru că sunteți tineri și n-aveți cazier, pentru că proveniți din familii cumsecade și pentru că legea în măreția ei nu caută răzbunare, vă condamn la trei ani de detenție în penitenciar. Cu suspendare.

Numai cei patruzeci de ani de doliu impus de profesie îl împiedicară pe Amerigo Bonasera să-și trădeze ura și umilința fără seamăn care-l copleșiseră. Frumoasa lui fiică se găsea încă în spital cu falca ruptă, prinsă în copci; iar aceste două *animales* erau puse în libertate? Totul fusese o farsă. Îi privi pe părinții adunați în jurul fiilor iubiți. Oh, acum toată lumea era fericită, numai zâmbet.

Amerigo Bonasera simți în gură gust de fiere neagră, acră și amară, năpădindu-l printre dinții încleștați. Își scoase din buzunar batista albă de olandă și-și apăsă buzele cu ea. Rămase astfel în picioare până când cei doi tineri plecară liberi printre rândurile de bănci, siguri pe ei, zâmbitori și cu priviri de gheață, fără să-i arunce măcar o singură privire. Îi lăsă să treacă, fără să scoată un cuvânt, apăsându-și batista curată pe buze.

În urma lor veneau părinții acelor *animales*, doi bărbați și două femei de vârsta lui, dar părând mai americani după îmbrăcăminte. Îi aruncară priviri fugare și jenate, din care totuși nu lipsea o stranie sclipire de triumf.

Nemaiputându-se stăpâni, Bonasera se aplecă spre culoarul dintre bănci și strigă cu voce răgușită:

– O să plângeți și voi la fel ca mine... Am să vă fac să plângeți la fel cum și pe mine m-au făcut să plâng copiii voștri...

De astă dată, își ținea batista la ochi. Avocații apărării, care încheiau șirul, își îndemnară clienții să-și vadă de drum,

adunându-i într-un grup compact, împreună cu cei doi tineri, care porniseră înapoi printre bănci, ca și cum ar fi vrut să vină în apărarea părinților. Un zdrahon de aprod se grăbi să blocheze rândul pe care stătea Bonasera. Dar nu era nevoie.

În atâția ani de când trăia în America, Amerigo Bonasera avusese încredere în lege și dreptate. Datorită lor și prosperase. Acum, deși în mintea înceţoșată de ură creștea năprasnic gândul de a-și cumpăra o armă cu care să-i ucidă pe cei doi tineri, totuși se întoarse spre soția lui, care tot nu înțelegea ce se petrece, și-i explică:

– Și-au bătut joc de noi. Tăcu, apoi luă o hotărâre, fără să-i mai pese de consecințe. Dacă vrem să ni se facă dreptate, trebuie să mergem să îngenunchem în fața lui Don Corleone.

Într-un apartament de hotel din Los Angeles, de un lux ostentativ, Johnny Fontane se îmbătase din gelozie, ca orice soț de rând. Trântit pe o canapea roșie, bea direct din sticla de scotch pe care o ținea în mână, apoi îndepărta gustul clătindu-și gura cu apă și cuburi de gheață dintr-un bol de cristal. Era ora patru dimineața și în mintea aburită de alcool îi roiau gânduri asasine la adresa desfrânatei sale soții, în clipa în care avea să vină acasă. Presupunând că avea să mai vină. Era prea târziu ca s-o mai sune pe fosta lui soție, s-o întrebe ce mai fac copiii, și nici nu-l îndemna inima să-i telefoneze vreunui prieten, acum când cariera lui se ducea de râpă. Cândva, aceștia s-ar fi arătat încântați și măguliți de un telefon primit de la el, fie și la patru dimineața, dar acum îi plictisea. Își permise chiar să surâdă o clipă, amintindu-și că atunci când era în plină ascensiune, necazurile lui o fascinaseră pe una dintre cele mai mari vedete ale Americii.

În timp ce trăgea un gât din sticla cu scotch, o auzi în sfârșit pe soția lui vârând cheia în ușă, totuși continuă să bea

până când ea intră în cameră și se opri în dreptul lui. Îi părea nespus de frumoasă, cu chipul ei angelic, cu ochii violeți și visători, cu trupul fragil și delicat, cu forme perfecte. Pe ecran frumusețea ei era amplificată și spiritualizată. O sută de milioane de bărbați din întreaga lume erau îndrăgostiți de chipul lui Margot Ashton. Și plăteau să-l vadă pe ecran.

– Pe unde dracu' ai umblat? o luă la rost Johnny Fontane.

– Să mă regulez! răspunse ea.

Îl crezuse mai beat decât era. El sări peste masa de cocteil și o înșfăcă de gât. Dar la un pas de chipul acela magic, de frumoșii ochi violeți, îi pieri orice urmă de mânie și redeveni neputincios. Ea făcu greșeala să zâmbească batjocoritor și-l văzu ridicând pumnul.

– Nu peste față, Johnny! țipă ea. Tocmai fac un film!

Râdea. El o pocni în stomac și femeia se prăbuși pe podea. Bărbatul se prăvăli deasupra ei. Îi simțea răsuflarea parfumată, în timp ce ea se lupta să respire. O lovi peste brațe, peste coapsele mătăsoase și bronzate. O bătu așa cum îi bătea pe toți mucoșii, cu multă vreme în urmă, pe când era un adolescent pus pe harță în Hell's Kitchen din New York. O pedeapsă dureroasă, dar care nu desfigura, nu spărgea dinți și nu rupea oasele nasului.

Totuși, n-o lovea destul de tare. Nu era în stare. Iar ea chicotea. Întinsă pe podea, cu brațele și picioarele desfăcute în lături, cu rochia lungă de brocart dezgolindu-i coapsele, îl provoca printre chicoteli:

– Hai, ia-mă! Hai, Johnny, pătrunde-mă, doar asta vrei de fapt!

Johnny Fontane se ridică în picioare. O ura pe femeia lungită pe podea, dar frumusețea ei era o pavăză fermecată. Margot se rostogoli într-o parte și cu un salt de balerină ajunse din nou în picioare, înfruntându-l. Schiță un dans copilăresc, intonând în bătaie de joc:

– Johnny nu mă bate niciodată, Johnny nu mă bate niciodată. Apoi pe chipul ei frumos se așternu o expresie gravă și-i spuse aproape cu tristețe: Of, amărâtule, mă înghiontești ca un copil. Vai, Johnny, întotdeauna ai să rămâi un țărănoi fraier și un romantic, până și dragoste faci tot ca un puștan. Încă mai crezi că dragostea se face ca în cântecele alea siropoase pe care le cântai cândva. Clătină din cap și adăugă: Bietul de tine, Johnny! La revedere, Johnny!

Se duse în dormitor, iar el auzi cheia răsucindu-se în broască.

Johnny se așeză pe podea, cu obrazul în mâini. Îl copleși o disperare amară și umilitoare. Totuși, aceeași rezistență a mahalalei, care-l ajutase să răzbească în jungla de la Hollywood, îl determină să ridice receptorul și să cheme un taxi care să-l ducă la aeroport. Numai o singură persoană îl putea salva. Se va înapoia la New York. Se va întoarce la unicul om de a cărui putere și înțelepciune avea nevoie și în a cărui iubire încă se putea încrede. Nașul său, Corleone.

Brutarul Nazorine, la fel de umflat și rumen ca și uriașele lui pâini italienești, încă plin de făină, se încruntă la nevastă-sa, la fiica minoră, Katherine, și la ucenicul său, Enzo. Enzo îmbrăcase uniforma de prizonier de război, cu banderolă cu litere verzi, și era înspăimântat că scena la care asista îl va face să întârzie la raport pe Governor's Island[1]. Enzo se număra printre miile de prizonieri de război italieni învoiți zilnic ca să trudească în beneficiul economiei americane și trăia permanent cu spaima ca învoirea să nu-i fie revocată. Prin urmare, teatrul jucat în fața lui devenise o chestiune de viață și de moarte, o chestiune serioasă.

[1] Insulă din golful New York, situată în capătul sudic al lui East River. (n.tr.).

UBRIS | We know books

– Mi-ai dezonorat cumva familia? întrebă fioros Nazorine. I-ai lăsat oare fiicei mele un mic cadou, care să-i amintească de tine, acum că războiul s-a sfârșit și știi că America îți va trage un șut în fund, trimițându-te în prăpăditul ăla al tău de sat sicilian?

Enzo, un flăcău foarte scund, dar bine clădit, își puse mâna pe inimă și răspunse aproape cu ochii în lacrimi, dar cu șiretenie:

– *Padrone*, jur pe Sfânta Fecioară că n-am profitat niciodată de bunăvoința dumitale. Port fiicei dumitale o afecțiune plină de respect. Cu același respect o cer de nevastă. Știu că n-am niciun drept, dar, dacă mă vor trimite în Italia, n-am să mă pot înapoia niciodată în America. N-am să mă pot niciodată însura cu Katherine.

Filomena, soția lui Nazorine, puse punctul pe i.

– Încetează comedia asta! se stropși ea la soțul cel grăsan. Știi bine ce ai de făcut. Ține-l pe Enzo aici și trimite-l să se ascundă la verii noștri din Long Island.

Katherine plângea. Era deja durdulie, urâțică și cu o umbră de mustață. În vecii vecilor nu avea să-și găsească un soț așa de frumos ca Enzo și care să-i pipăie cele mai intime părți ale trupului cu atâta iubire și respect.

– Am să plec să locuiesc în Italia! țipă fata la tatăl ei. Dacă nu-l ții pe Enzo, am să fug de acasă!

Nazorine îi aruncă o privire șireată. „Arzoaică" mai era și fata asta a lui! O zărise lipindu-și fesele grăsulii de sexul lui Enzo atunci când ucenicul se strecurase prin spatele ei să umple coșurile de la tejghea cu franzele fierbinți, scoase din cuptor. Dacă nu-și lua măsuri de precauție, șmecherul ăsta avea să-și vâre franzela lui fierbinte în cuptorul *ei*, își zise cu vulgaritate Nazorine. Enzo trebuia să rămână în America și să devină cetățean american. Un singur om putea să-i rezolve problema. Nașul. Don Corleone.

Toți cei de față și mulți alții primiseră invitații frumos ornamentate ca să participe la nunta domnișoarei Constanzia Corleone, fixată pentru ultima sâmbătă a lunii august 1945. Tatăl miresei, Don Vito Corleone, nu-și uita niciodată vechii prieteni și vecinii, deși el, unul, locuia în prezent într-o uriașă vilă din Long Island. Recepția urma să fie dată în această casă, festivitățile urmând să țină toată ziua. Fără îndoială că era un eveniment de seamă. Războiul cu japonezii tocmai se încheiase, așa încât grija pentru fiii înrolați în armată nu mai umbrea sărbătoarea. Nunta oferea tocmai prilejul potrivit ca oamenii să-și manifeste bucuria.

Așadar, în acea dimineață de sâmbătă, puzderie de prieteni ai lui Don Corleone părăsiră orașul New York, venind să-și prezinte omagiile. Purtau asupra lor plicuri gălbui, doldora de bani gheață, nu cecuri, în chip de dar de nuntă. În interiorul fiecărui plic se găsea o carte de vizită cu identitatea fiecărui donator și măsura respectului său față de Naș. Un respect binemeritat.

Don Vito Corleone era cel de la care toți veneau să ceară sprijin și care nu dezamăgise niciodată pe nimeni. Nu făcea promisiuni lipsite de temei, nici nu invoca scuza lașă că era cu mâinile legate și că existau forțe mai presus de el. Nu era necesar să-i fii prieten, nu conta nici dacă nu aveai cu ce să-l răsplătești. Condiția era una singură. Ca solicitantul *în persoană* să-și declare prietenia. Atunci, oricât de sărman sau lipsit de posibilități era cel care apela la el, Don Corleone îi lua problemele asupra sa. Și nimic nu-i stătea în cale ca să găsească o soluție la necazurile acelui om. Recompensa? Prietenia, titlul respectuos de „Don" și uneori apelativul mai afectuos de „Nașul". Și poate – doar ca dovadă de respect, niciodată ca profit – vreun dar neînsemnat, un galon de vin de casă sau un coș de *taralles* piperate, coapte special pentru

LIBRIS | We know BOOKS

a cinsti masa lui de Crăciun. Se știa că era un gest de elementară politețe ca solicitantul să se recunoască îndatorat și că Don Corleone avea dreptul să apeleze oricând la acesta, cerându-i în schimbul datoriei un serviciu neînsemnat.

Acum, în această zi mare, ziua nunții fiicei sale, Don Vito Corleone stătea în pragul casei sale din Long Island, întâmpinându-și oaspeții – numai cunoscuți, numai oameni de încredere. Mulți dintre ei îi datorau lui Don succesul lor în viață și la acest eveniment de familie își luau libertatea de a-l numi fără fereală „Nașul". Până și cei care se îngrijeau de serviciile casei îi erau prieteni. Barmanul era un vechi amic, al cărui dar de nuntă fusese toată băutura de la petrecere, la care se adăuga priceperea sa în meserie. Chelnerii erau prieteni cu fiii lui Don Corleone. Mâncarea de pe mesele de picnic așezate în grădină fusese pregătită de soția lui Don Corleone și de prietenele ei, iar pogonul de grădină împodobit de sărbătoare fusese decorat de tinerele prietene ale miresei.

Don Corleone îi primea pe toți – bogați și săraci, puternici și umili – cu aceeași afecțiune. Nu trecea cu vederea pe nimeni. Nu disprețuia pe nimeni. Aceasta îi era firea. Iar musafirii îl admirau atât de mult cum îi stătea îmbrăcat în smoching, încât cineva străin de partea locului ar fi crezut că Don era fericitul mire.

Alături de el, în prag, stăteau doi dintre cei trei fii ai săi. Cel mai mare, botezat Santino, dar căruia toți, cu excepția tatălui, îi spuneau Sonny, nu era privit cu ochi prea buni de către italienii mai în vârstă, în schimb se bucura de admirația celor tineri. Pentru un reprezentant al primei generații de americani de origine italiană, Sonny Corleone era înalt, măsurând aproape un metru optzeci, dar claia de păr des și cârlionțat îl făcea să pară și mai înalt. Arăta ca un Cupidon mai necioplit; avea trăsături regulate, numai că buzele arcuite,

pline și senzuale, precum și gropița adâncă din bărbie îi dădeau un aer de o stranie obscenitate. Era zdravăn ca un taur și-i mergea vestea că era atât de dotat de la natură, încât nevasta lui martirizată se temea de patul conjugal la fel ca ereticii de tortură. Se vorbea în șoaptă că, în tinerețe, pe când era clientul unor case rău-famate, până și cea mai versată și mai îndrăzneață *putain*[1], după ce inspecta plină de respect impresionantul său organ, cerea preț dublu.

Aici, la petrecerea de nuntă, câteva tinere late în șolduri și cu gura mare îl măsurau pe Sonny Corleone cu priviri îndrăznețe și pline de speranță. Dar în această zi își pierdeau timpul degeaba. Deși însoțit de nevastă și de cei trei copii minori, Sonny Corleone pusese ochii pe domnișoara de onoare a surorii sale, Lucy Mancini. Conștientă de atenția lui, fata stătea la masa din grădină, îmbrăcată în rochia ei trandafirie de ocazie, cu o coroniță de flori prinsă în părul negru și strălucitor. În ultima săptămână flirtase cu Sonny pe toată durata repetițiilor, iar în dimineața aceea, la altar, îl strânsese de mână. Pentru o domnișoară, nu putea cuteza mai mult de atât.

Puțin îi păsa că tânărul nu va fi nicicând un om mare, așa ca tatăl său. Sonny Corleone avea forță și curaj. Era generos și se spunea despre el că sufletul îi era la fel de mare ca organul. Totuși, nu avea cumpătarea părintelui său, ci o fire iute și irascibilă, care-l făcea să judece pripit. Deși își ajuta mult tatăl în afaceri, mulți se îndoiau că îi va fi vreodată succesor.

Cel de al doilea fiu, Frederico, căruia i se mai spunea Fred sau Fredo, era copilul pentru care se ruga la ceruri orice italian. Ascultător, credincios, mereu la porunca tatălui, rămăsese alături de părinți până la treizeci de ani. Era scund și voinic, nu frumos, dar cu aceeași figură de Cupidon

[1] Prostituată (fr.)

HEBRIS We know BOOKS

caracteristică familiei, un chip rotund, cu buze arcuite și senzuale, încadrat de o coamă de păr cârlionțat. Numai că buzele lui Fred nu trădau senzualitate, ci neînduplecare. Înclinat spre duritate, continua să rămână un sprijin pentru tatăl său, nu-l contrazicea niciodată, nu-l punea în situații neplăcute prin purtări scandaloase cu femeile. În ciuda tuturor acestor virtuți, nu avea acel magnetism, acea forță animalică atât de necesare unui șef. Nici el nu se număra printre moștenitorii prezumtivi ai afacerilor familiei.

Cel de-al treilea fiu, Michael Corleone, nu stătea laolaltă cu tatăl și cu frații lui, ci se așezase la o masă în cel mai îndepărtat colț al grădinii. Dar nici acolo nu se putea ascunde de privirile prietenilor familiei.

Michael Corleone era cel mai mic dintre fiii lui Don și singurul copil care refuzase să se lase îndrumat de un om important ca acesta. Nu avea figura de Cupidon necioplit a fraților săi, iar părul negru ca smoala era mai curând lins decât ondulat. Avea pielea de un măsliniu deschis, care i-ar fi stat bine unei femei. Era de o frumusețe delicată. La un moment dat, Don chiar își făcuse griji pentru virilitatea fiului său. Dar teama lui se dovedise nejustificată în momentul în care Michael împlinise șaptesprezece ani.

Acum mezinul era așezat la o masă în cel mai ferit ungher al grădinii, semn al înstrăinării voite de tatăl său și de familie. Lângă el ședea o tânără americancă despre care toată lumea auzise, dar pe care nimeni nu o văzuse până atunci. Bineînțeles, băiatul dăduse dovadă de respectul cuvenit și o prezentase tuturor celor veniți la nuntă, inclusiv familiei. Nimeni nu fusese prea impresionat. Era prea slabă, prea spălăcită, chipul ei trăda o inteligență prea ascuțită pentru o femeie și avea purtări prea libere pentru o domnișoară. Până și numele suna bizar pentru urechile lor: Kay Adams. Dacă le-ar fi

povestit că familia ei se stabilise în America în urmă cu două sute de ani și că numele ei era cât se poate de comun, ceilalți ar fi dat din umeri. Toți oaspeții remarcaseră că Don nu-i prea acorda atenție celui de-al treilea fiu. Înainte de război, Michael fusese favoritul său și, după toate aparențele, succesorul ales să conducă afacerile familiei la momentul cuvenit. Avea forța tăcută și inteligența tatălui său, precum și instinctul înnăscut de a acționa în așa fel, încât lumea să nu aibă încotro și să fie nevoită să-l respecte. Dar când izbucnise cel de-al Doilea Război Mondial, Michael Corleone se înrolase voluntar în corpul de pușcași marini. Sfidase astfel porunca expresă a părintelui său.

Don Corleone nu avea nici dorința, nici intenția de a-și lăsa fiul să moară în slujba unei puteri străine lui. Mituise doctori și făcuse demersurile de cuviință. Cheltuise o groază de bani ca să-și ia precauțiile necesare. Dar Michael avea douăzeci și unu de ani și nu se putea face nimic fără acordul lui. Băiatul se înrolase și luase parte la luptele din Pacific. Fusese avansat căpitan și primise medalii. În 1944, chipul lui apăruse în revista *Life*, împreună cu un montaj fotografic care-i înfățișa faptele de arme. Un prieten îi arătase lui Don Corleone revista (nimeni din familie nu îndrăznise), iar Don mormăise dispreţuitor: „Face toate isprăvile astea pentru niște străini!".

La începutul anului 1945, odată lăsat la vatră în urma unei răni care-l pusese în incapacitate de luptă, Michael Corleone nu bănuise nicio clipă că tatăl său îi aranjase liberarea. Rămăsese acasă timp de câteva săptămâni, apoi, fără să ceară sfatul nimănui, intrase la Colegiul Dartmouth din Hanover, New Hampshire, părăsind căminul părintesc. Se înapoiase abia acum, la nunta surorii sale, când o prezentase pe viitoarea sa soție, o americancă slăbănoagă și spălăcită.

LIBRIS Web Store Books

Michael Corleone o distra pe Kay Adams cu diverse istorioare despre cele mai pitorești figuri din rândul invitaților la nuntă. Dar și pe el îl amuza faptul că fata îi socotea niște personaje insolite; ca de fiecare dată, îl încânta profundul interes manifestat de Kay față de tot ce era nou și străin de experiența ei. Într-un târziu, atenția fetei fu atrasă de un mic grup de bărbați, adunat în jurul unei butii de lemn cu vin de casă. Aceștia erau Amerigo Bonasera, brutarul Nazorine, Anthony Coppola și Luca Brasi. Cu perspicacitatea ei proprie, Kay își dădu seama că toți cei patru nu păreau prea veseli. Michael zâmbi.

– Nici nu sunt, zise el. Așteaptă să-l vadă pe tata între patru ochi. Fiecare vrea să-i ceară o favoare.

Într-adevăr, nu era greu de remarcat că toți cei patru bărbați nu-l scăpau din ochi pe Don.

În timp ce Don Corleone continua să-și primească oaspeții, un Chevrolet negru opri în celălalt capăt al aleii asfaltate. Cei doi bărbați de pe locurile din față își scoaseră carnetele din buzunarul sacoului și, fără fereală, începură să noteze numerele de înmatriculare ale celorlalte mașini parcate pe alee. Sonny se întoarse către tatăl său.

– Tipii de colo trebuie să fie sticleți, zise el.

Don Corleone înălță din umeri.

– Strada nu-i proprietatea mea. N-au decât să facă tot ce poftesc.

Chipul de Cupidon necioplit al lui Sonny se înroși de mânie.

– Ticăloși nenorociți, n-au respect pentru nimic!

Coborî treptele casei și traversă aleea spre locul unde era parcată mașina. Își apropie furios obrazul de cel al șoferului, care nici nu clipi, în schimb își deschise portvizitul, arătându-i o legitimație de culoare verde. Sonny se trase înapoi, fără un cuvânt. Scuipă astfel încât să nimerească portiera din

spate a limuzinei și se îndepărtă. Spera ca șoferul să se dea jos de la volan și să vină după el pe alee, dar nu se întâmplă nimic. Ajungând pe trepte, îi spuse tatălui său:

– Tipii ăia sunt de la FBI. Notează toate numerele de mașini. Javre împuțite!

Don Corleone știa cine erau nou-sosiții. Cei mai buni și mai apropiați prieteni ai săi fuseseră sfătuiți să nu vină la nuntă cu mașinile personale. Și, deși disprețuia furia prostească a fiului său, această tevatură totuși servea la ceva. Sădea în mintea intrușilor convingerea că nimeni nu se așteptase la prezența lor și că toată lumea fusese luată prin surprindere. Așadar, Don Corleone nu era deloc supărat. Învățase demult că societatea îți impune ofense care trebuie tolerate, la gândul consolator că, în lume, vine o vreme când și cel mai umil dintre oameni, dacă stă cu ochii în patru, își poate lua revanșa asupra celor atotputernici. Acesta era secretul că Don nu-și pierduse modestia pe care i-o admirau toți prietenii.

În grădina din spatele casei începu să cânte o formație de patru instrumentiști. Sosiseră toți invitații. Don Corleone își luă gândul de la musafirii nepoftiți și, însoțit de cei doi fii ai săi, se duse să ia parte la ospățul de nuntă.

În vasta grădină se adunaseră acum sute de oaspeți, unii dansând pe podiumul de lemn împodobit cu flori, alții stând la mese lungi, încărcate cu mâncăruri picante și căni mari de vin negru, făcut în casă. Mireasa, Connie Corleone, stătea radioasă la o masă așezată mai sus decât celelalte, împreună cu mirele, domnișoara de onoare, precum și alte domnișoare și cavaleri de onoare. Decorul era rustic, în vechi stil italian. Nu prea pe gustul miresei, dar Connie consimțise la o nuntă „țărănească" spre a-i face pe plac tatălui ei, pe care-l nemulțumise prin alegerea soțului.

LIBRIS Web Books

Mirele, Carlo Rizzi, era de sânge amestecat, născut dintr-un tată sicilian și o mamă din nordul Italiei, de la care fiul moștenise părul blond și ochii albaștri. Părinții lui locuiau în Nevada, dar Carlo părăsise statul respectiv din pricina unor încurcături cu legea. La New York îl cunoscuse pe Sonny Corleone, apoi pe sora acestuia. Bineînțeles, Don Corleone trimisese în Nevada prieteni de încredere, care-i dăduseră de știre că necazurile pe care le avea Carlo cu poliția se datorau unei greșeli de tinerețe, ceva în legătură cu o armă, nimic grav și care putea fi scos cu ușurință din evidențele poliției, astfel încât băiatul să nu aibă cazier. De asemenea, emisarii se înapoiaseră cu informații amănunțite despre jocurile de noroc autorizate prin lege în Nevada, problemă care-l interesa în mod deosebit pe Don și la care chibzuise mereu de atunci încoace. În parte, măreția lui Don se datora și faptului că știa să obțină profituri din orice.

Connie Corleone nu era ceea ce se cheamă o fată frumoasă: slabă și nervoasă, promitea ca în decursul anilor să devină o scorpie. Astăzi însă, transfigurată de albul rochiei de mireasă și de dorința-i feciorelnică, radia atâta fericire, încât aproape că părea frumoasă. Pe sub masa de lemn, mâna i se odihnea pe coapsa musculoasă a soțului. Buzele arcuite se țuguiară ca să-i trimită un sărut prin aer.

Îl socotea neînchipuit de frumos. Din fragedă tinerețe, Carlo Rizzi muncise în plin deșert, făcând munci grele. Acum avea niște brațe formidabile, iar umerii abia îi încăpeau în haina fracului. Scăldat în privirile adoratoare ale miresei, îi umplea paharul cu vin. Era extrem de curtenitor cu ea, de parcă amândoi ar fi fost actori de teatru. Numai că ochii lui lunecau neîncetat spre uriașa poșetă de mătase agățată pe umărul drept al miresei și care se umpluse la refuz de plicuri cu bani. Oare cât să fi fost? Zece mii? Douăzeci de

mii? Carlo Rizzi zâmbi. Acesta era numai începutul. La urma urmei, intrase într-o familie de vază. Erau obligați să aibă grijă de el.

În mulțimea invitaților, un tânăr spilcuit, cu cap prelung de nevăstuică, studia și el poșeta de mătase. Din pură obișnuință, Paulie Gatto se întrebă cum ar fi putut subtiliza poșeta. Ideea îl amuza. Știa însă că era un vis nevinovat și zadarnic, tot așa cum copiii visează să distrugă tancuri cu un biet pistol cu capse. Își urmări patronul, pe Peter Clemenza, un grăsan între două vârste care învârtea fetișcanele pe podiumul de lemn, într-un ritm rustic și lasciv de *tarantella*. Clemenza, extrem de înalt și de solid, dansa cu atâta pricepere și abandon, lovindu-și pofticios pântecele tare de sânii femeilor mai zvelte și mai tinere, încât toți invitații îl aplaudau. Femeile mai vârstnice îl apucau de braț, dornice să-i fie partenere la dansul următor. Bărbații mai tineri se dădură respectuoși la o parte de pe podium, bătând din palme în ritmul îndrăcit al corzilor de mandolină. Când într-un târziu Clemenza se prăbuși pe un scaun, Paulie Gatto îi aduse un pahar de vin negru de la gheață și-i șterse de transpirație fruntea olimpiană cu batista lui de mătase. Suflând ca o balenă, Clemenza dădu vinul pe gât. Dar în loc să-i mulțumească lui Paulie, zise scurt:

– Ia nu mai fă pe arbitrul de dans, mai bine vezi-ți de-ale tale. Dă o raită de jur-împrejur și vezi dacă totul e în regulă.

Paulie se îndepărtă, pierzându-se în mulțime.

Instrumentiștii luară o pauză să bea ceva. Un tânăr pe nume Nino Valenti apucă o mandolină lăsată deoparte și, punându-și piciorul stâng pe un scaun, începu să cânte un cântec de dragoste sicilian, fără perdea. Nino Valenti avea un chip frumos, deși pătat de nelipsita băutură. Chiar și acum era deja puțin cam amețit. Cu ochii ieșiți din orbite, rostea

EBRIS We know books

cuvintele obscene de parcă le-ar fi mângâiat. Femeile ţipau de veselie, iar bărbaţii strigau ultimul cuvânt al strofei împreună cu solistul.

Don Corleone, cunoscut pentru stricteţea sa în astfel de situaţii, deşi soţia lui ţipa amuzată împreună cu ceilalţi, dispăru plin de tact în casă. Văzând acest lucru, Sonny Corleone se apropie de masa miresei şi se aşeză lângă tânăra Lucy Mancini, domnişoara de onoare. Nu aveau de ce să se teamă. Soţia lui se găsea la bucătărie, aducând ultimele retuşuri tortului de nuntă. Sonny murmură câteva cuvinte la urechea fetei şi ea se ridică. Sonny aşteptă câteva minute, apoi o urmă cu nonşalanţă, oprindu-se să mai schimbe o vorbă cu câte un invitat, în timp ce-şi croia drum prin mulţime.

Toate privirile erau aţintite asupra lor. Domnişoara de onoare, complet americanizată după trei ani de colegiu, era o femeie în toată firea, având deja o „reputaţie". Pe toată durata repetiţiilor pentru ceremonia nupţială flirtase cu Sonny Corleone într-un mod glumeţ şi provocator, pe care-l socotise permis, dat fiind că el era cavalerul de onoare şi partenerul ei la nuntă. Ridicându-şi de la pământ poalele rochiei trandafirii, Lucy Mancini intră în casă, surâzând cu prefăcută inocenţă, apoi sui cu paşi uşori scara care ducea la toaletă. Rămase înăuntru câteva minute. Când ieşi, Sonny Corleone era la etajul de deasupra, făcându-i semn să-l urmeze.

Din spatele ferestrei închise a „biroului" lui Don Corleone, o cameră pe colţ la mezanin, Thomas Hagen privea petrecerea de nuntă din grădina împodobită cu ghirlande. Pereţii din spatele lui erau ticsiţi cu cărţi de drept. Hagen era avocatul şi *Consigliori* sau consilierul lui Don şi în această calitate deţinea cea mai importantă poziţie în ierarhia de afaceri a familiei. El şi Don rezolvaseră multe probleme spinoase în această încăpere, aşa încât, văzând că

Naşul părăsea petrecerea, înţelese că, indiferent de nuntă, va avea ceva de lucru în ziua aceea. Probabil că Don venea la el. În continuare, Hagen văzu cum Sonny Corleone îi murmura ceva la ureche lui Lucy Mancini, apoi mica lor comedie, în timp ce el o urma pe fată în interiorul casei. Hagen făcu o grimasă, chibzui dacă să-l informeze pe Don, dar decise să n-o facă. Se duse la birou şi luă o listă scrisă de mână, cu persoanele care primiseră permisiunea de a-l vedea pe Don Corleone între patru ochi. Când acesta intră în birou, Hagen îi înmână lista. Don Corleone dădu din cap şi zise:

– Pe Bonasera lasă-l ultimul.

Hagen ieşi pe uşa cu glasvand şi se duse direct în grădină, unde solicitanţii se adunaseră în jurul butiei cu vin. Întinse degetul către brutar, grăsanul Nazorine.

Don Corleone îl întâmpină pe brutar strângându-l în braţe. În copilărie se jucaseră împreună în Italia, apoi, crescând, rămăseseră prieteni. În fiecare an, de Paşte, plăcinte abia scoase din cuptor şi aurii ca gălbenuşul, umplute cu brânză frământată şi germeni de grâu, erau trimise acasă la Don Corleone. De Crăciun, la sărbătorile de familie, prăjituri cu tot felul de creme proclamau respectul familiei Nazorine. Şi în fiecare an, bun sau rău, Nazorine îşi plătea cu voie bună cotizaţia la sindicatul brutarilor, înfiinţat de Don în tinereţe. Niciodată nu ceruse vreo favoare, afară de posibilitatea de a cumpăra la negru cupoane de zahăr distribuite de OPA[1] în timpul războiului. Acum sosise momentul ca brutarul să-şi ceară drepturile de prieten credincios, iar Don Corleone abia aştepta să-i împlinească dorinţa.

Îi oferi brutarului un trabuc Di Nobili şi un pahar de Strega galben, după care îi puse mâna pe umăr, îndemnându-l să-şi deschidă inima. Era un semn de omenie din

[1] Office of Price Administration (Oficiul de Administrare a Preţurilor) (n.tr.)

LIBRIS Meridian books

partea lui Don, pe care experiența îl învățase cât curaj îți trebuie ca să ceri cuiva o favoare.

Brutarul îi relată istoria cu fiica lui și cu Enzo. Un flăcău pe cinste, originar din Sicilia, apoi capturat de armata americană și trimis în Statele Unite ca prizonier de război, ulterior eliberat pe cuvânt de onoare, ca să contribuie la eforturile noastre de război! Între Enzo cel cinstit și Katherine cea cuminte se înfiripase o iubire sinceră și curată, numai că, odată cu sfârșitul războiului, bietul tânăr urma să fie repatriat, iar fiica lui Nazorine cu siguranță va muri de inimă rea. Numai Nașul Corleone putea ajuta această pereche greu încercată de soartă. El era ultima lor speranță.

Don se plimbă în sus și în jos prin încăpere împreună cu Nazorine, cu mâna pe umărul brutarului, dând din cap înțelegător, ca să-l încurajeze. După ce brutarul termină ce avea de zis, Don Corleone îi zâmbi și-i spuse:

– Dragul meu prieten, te rog să-ți uiți toate necazurile.

Începu să-i explice în amănunt ce avea de făcut. Trebuia trimisă o petiție la senatorul districtului. Acesta urma să propună un amendament special care îi va permite lui Enzo să capete cetățenia. Fără îndoială că amendamentul va fi aprobat de Congres. Un privilegiu pe care toți șnapanii aceia și-l acordau unii altora. Don Corleone adăugă că toate aceste demersuri vor costa bani, prețul curent la ora aceea fiind de două mii de dolari. El, Don Corleone, îi garanta reușita, urmând să-i stea chezaș că plata a fost făcută. Prietenul său era de acord?

Brutarul încuviință din cap cu toată hotărârea. Nu se aștepta la o asemenea favoare pe degeaba. Era de la sine înțeles că un act special al Congresului nu se obținea prea ieftin. Nazorine îi mulțumi aproape cu lacrimi în ochi. Don Corleone îl conduse până la ușă și-l asigură că va trimite persoane competente la brutărie, ca să pună la punct toate

detaliile și să completeze hârtiile necesare. Brutarul îl îmbrățișă și dispăru în grădină.

Hagen zâmbi spre Don.

– O investiție bună pentru Nazorine. Un ginere și un ajutor ieftin pentru tot restul vieții, în schimbul a numai două mii de dolari. Tăcu o clipă. Cui dau treaba asta?

Don Corleone se încruntă, căzând pe gânduri.

– Nimănui de pe teritoriul nostru. Las-o pe seama evreului din districtul vecin. Spune-i să dea alte adrese. Probabil că vor fi multe astfel de cazuri, acum că războiul s-a sfârșit. Ar trebui să mai avem la Washington vreo câțiva oameni, care să rezolve problemele suplimentare, fără să ridice prețul.

Hagen își însemnă ceva în blocnotes.

– Nu apela la senatorul Luteco. Încearcă să-l abordezi pe Fischer.

Următorul solicitant, chemat înăuntru de Hagen, avea o problemă foarte simplă. Se numea Anthony Coppola și era fiul unui om care muncise în tinerețe împreună cu Don Corleone la șantierele de cale ferată. Lui Coppola îi trebuiau cinci sute de dolari ca să deschidă o pizzerie, plătind rata pentru mobilierul fix și pentru cuptorul special. Din motive pe care nu le mai aminti, nu putea obține credit. Don vârî mâna în buzunar, de unde scoase un teanc de bancnote. Nu erau destui. Făcu o strâmbătură și i se adresă lui Tom Hagen:

– Împrumută-mi o sută de dolari, ți-i dau înapoi luni, când merg la bancă.

Solicitantul se împotrivi, spunând că patru sute de dolari erau suficienți, însă Don Corleone îl bătu ușor pe umăr și-i spuse pe un ton de scuză:

– Nunta asta pe picior mare m-a cam scuturat de bani.

Luă banii pe care i-i întinsese Hagen și i-i oferi lui Anthony Coppola, împreună cu teancul de la el.

LIBRIS

Hagen îl privea într-o tăcere plină de admirație. Don spunea întotdeauna că, atunci când un om face un act de generozitate, solicitantul trebuie să aibă impresia că gestul e o favoare deosebită. Cât de măgulitor era pentru Anthony Coppola că cineva ca Don împrumutase bani spre a-i da *lui*. Desigur, știa că Don era milionar, dar câți milionari se lăsau puși într-o situație delicată de către un prieten sărman?

Don ridică fruntea cu un aer întrebător.

– Luca Brasi nu-i pe listă, însă vrea să te vadă, zise Hagen. Înțelege că nu te poate felicita în public, totuși dorește s-o facă personal.

Pentru prima oară Don păru nemulțumit. Se feri să dea un răspuns direct.

– E neapărat necesar? întrebă el.

Hagen ridică din umeri.

– Dumneata îl înțelegi mai bine decât mine. Îți este foarte recunoscător că l-ai invitat la nuntă. Nu se aștepta. Cred că vrea să-și arate recunoștința.

Don Corleone încuviință din cap și-i făcu semn lui Hagen să-l cheme pe Luca Brasi.

În grădină, Kay Adams privea uluită chipul vânăt de furie al lui Luca Brasi. Întrebă cine era. Michael o adusese pe Kay la nuntă ca să înțeleagă puțin câte puțin – și poate fără să sufere un șoc – adevărul despre tatăl lui. Dar până în prezent ea părea să-l considere pe Don un simplu om de afaceri puțin certat cu etica. Michael decise să-i destăinuie o parte din adevăr, pe căi ocolite. Îi povesti că Luca Brasi era unul dintre cele mai temute personaje din lumea interlopă a Coastei de Est. Se spunea că marele său talent era acela de a comite o crimă pe cont propriu, fără complici, ceea ce făcea imposibilă descoperirea și pedepsirea lui prin lege. Michael schiță o strâmbătură și zise:

– Nu știu dacă toate chestiile astea sunt adevărate. Ceea ce știu eu este că-i oarecum amic cu tata.

Pentru prima oară, Kay începea să înțeleagă.

– Vrei să spui că un astfel de om lucrează pentru tatăl tău? întrebă ea ușor neîncrezătoare.

„La dracu'!", își zise Michael. Apoi răspunse fără fereală:

– În urmă cu aproape cincisprezece ani, niște indivizi au vrut să acapareze afacerea cu importul de ulei a tatălui meu. Au încercat să-l asasineze și puțin a lipsit să nu reușească. Luca Brasi a pornit pe urmele lor. Se zice că ar fi ucis șase oameni în două săptămâni, punând astfel capăt faimosului război al uleiului de măsline.

Zâmbi de parcă ar fi spus o glumă.

Kay se cutremură de un fior.

– Adică tatăl tău a fost împușcat de gangsteri?

– Asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani, răspunse Michael. De atunci a fost liniște și pace.

Se temu să nu fi mers prea departe.

– Vrei să mă sperii, zise Kay. Pur și simplu, nu vrei să mă mărit cu tine. Surâse și-l înghionti cu cotul în coastă. Isteț mai ești!

Michael îi întoarse zâmbetul.

– Vreau să te gândești bine la ce faci, răspunse el.

– Chiar a omorât șase oameni? întrebă Kay.

– Așa au pretins ziarele, precizează Michael. N-au fost aduse niciun fel de dovezi. Dar mai există o poveste legată de el și despre care nu vorbește nimeni. Se pare că-i așa o grozăvie, încât până și tata refuză să aducă vorba. Tom Hagen o cunoaște, dar nu vrea să sufle un cuvânt. O dată l-am întrebat în glumă: „Când voi fi destul de mare ca să aud povestea despre Luca?", iar Tom mi-a răspuns: „Când ai să împlinești șuta de ani". Michael sorbi o înghițitură de vin din pahar.